

31991L0308

L 166/77

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

28.6.1991

DYREKTYWA RADY
z dnia 10 czerwca 1991 r.
w sprawie uniemożliwienia korzystania z systemu finansowego w celu prania pieniędzy

(91/308/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 57 ust. 2, zdanie pierwsze i trzecie, i art. 100a,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,

we współpracy z Parlamentem Europejskim ⁽²⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

jeżeli instytucje kredytowe i finansowe są wykorzystywane do prania dochodów pochodzących z działalności o charakterze przestępczym (dalej zwanego „praniem pieniędzy”), może dojść do sytuacji, w której solidność i stabilność danej instytucji, jak też zaufanie do całego systemu finansowego, mogą zostać poważnie zagrożone, prowadząc do utraty zaufania publicznego;

brak działania ze strony Wspólnoty w związku z praniem pieniędzy mogłyby spowodować, że Państwa Członkowskie przyjęłyby środki mające na celu ochronę swoich systemów finansowych, które to środki mogłyby być niespójne z procesem tworzenia jednolitego rynku; jeżeli na poziomie Wspólnoty nie zostaną przyjęte określone środki koordynujące, osoby zajmujące się praniem pieniędzy mogą się starać wykorzystywać swobodę przepływu kapitału oraz swobodę świadczenia usług finansowych, które

stanowią część finansową zintegrowanego obszaru, aby umożliwić sobie prowadzenie działań o charakterze przestępczym;

proceder prania pieniędzy w ogólnym zakresie ma wyraźny wpływ na wzrost przestępczości zorganizowanej, a szczególnie na przemyt narkotyków; coraz bardziej wzrasta świadomość, że zwalczanie zjawiska prania pieniędzy należy do jednego z najbardziej efektywnych środków przeciwdziałania tej formie działalności przestępczej, która stanowi szczególne zagrożenie dla społeczeństw Państw Członkowskich;

pranie pieniędzy należy zwalczać przede wszystkim poprzez zastosowanie środków karnych oraz w ramach współpracy międzynarodowej pomiędzy organami władzy sądowej oraz organami odpowiedzialnymi za przestrzeganie przepisów prawa, zgodnie z odnoszącą się do narkotyków Konwencją Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu narkotykami i substancjami psychotropowymi, przyjętą dnia 19 grudnia 1988 r. w Wiedniu (odtąd zwaną „Konwencją wiedeńską”), oraz w sposób bardziej ogólny w odniesieniu do wszystkich działań o charakterze przestępczym, zgodnie z Konwencją Rady Europy w sprawie prania pieniędzy, poszukiwania, przejmowania i konfiskaty wartości majątkowych uzyskiwanych z działań przestępczych, która to Konwencja została przedłożona do podpisu w dniu 8 listopada 1990 r. w Strasburgu;

rozwiązania karne nie powinny stanowić jedyne go sposobu zwalczania procederu prania pieniędzy, ponieważ system finansowy może również w tym zakresie odgrywać skuteczną rolę; w tym kontekście należy odnieść się do zalecenia Rady Europejskiej z dnia 27 czerwca 1980 r. oraz do Deklaracji Zasad, przyjętej w grudniu 1988 r. w Bazylei przez kierownicze bankowe władze nadzorcze zrzeszone w Grupie Dziesięciu; oba te dokumenty stanowią znaczny postęp w kierunku ochrony systemu finansowego przed jego wykorzystywaniem w celach prania pieniędzy;

⁽¹⁾ Dz.U. C 106 z 28.4.1990, str. 6 oraz Dz.U. C 319 z 19.12.1990, str. 9.

⁽²⁾ Dz.U. C 324 z 24.12.1990, str. 264 oraz Dz.U. C 129 z 20.5.1991.

⁽³⁾ Dz.U. C 332 z 31.12.1990, str. 86.

pranie pieniędzy odbywa się zwykle w kontekście międzynarodowym, w celu skuteczniejszego ukrycia przestępczego pochodzenia funduszy; środki przyjęte wyłącznie na poziomie krajowym, bez uwzględnienia elementów koordynacji i współpracy na poziomie międzynarodowym, miałyby bardzo ograniczone skutki;

wszystkie środki przyjęte przez Wspólnotę w tej dziedzinie powinny być zgodne z innymi działaniami podjętymi na poziomie międzynarodowym; jakiegokolwiek działanie Wspólnoty w tej kwestii powinno przede wszystkim uwzględniać zalecenia przyjęte przez grupę zadaniową ds. zwalczania prania pieniędzy, powołaną przez siedem najbardziej rozwiniętych państw podczas szczytu w Paryżu w lipcu 1989 r.;

Parlament Europejski, w ramach szeregu uchwał, wyrażał chęć powołania ogólnego programu Wspólnoty w sprawie zwalczania przemytu narkotyków łącznie z postanowieniami dotyczącymi ochrony przed zjawiskiem prania pieniędzy;

do celów niniejszej dyrektywy definicję prania pieniędzy przejmuje się z definicji przyjętej w ramach Konwencji wiedeńskiej; pranie pieniędzy nie odbywa się tylko w związku z dochodami osiągniętymi na drodze popełniania przestępstw związanych z narkotykami, ale również w związku z korzyściami majątkowymi uzyskanymi w ramach innych działań o charakterze przestępczym (np. zorganizowana działalność o charakterze przestępczym i terroryzm); Państwa Członkowskie w ramach własnego ustawodawstwa poszerzą skutki wynikające z niniejszej dyrektywy w takim zakresie, aby objąć przychody pochodzące z takiego rodzaju działalności, w takim wymiarze, w jakim mogą one skutkować czynnościami prania pieniędzy, uzasadniając w ten sposób możliwość stosowania wobec nich sankcji zwalczających proceder prania pieniędzy;

niezbędnym wymogiem dla zwalczania zjawiska prania pieniędzy jest zakaz prania pieniędzy zawarty w ustawodawstwach Państw Członkowskich, poparty odpowiednimi środkami oraz sankcjami karnymi;

w celu uniknięcia sytuacji, w której osoby zajmujące się procederem prania pieniędzy, korzystając z anonimowości, mogłyby prowadzić swoją działalność o charakterze przestępczym, należy zapewnić, aby instytucje kredytowe i finansowe w momencie rozpoczynania świadczenia usług lub przeprowadzenia transakcji finansowych przekraczających pewne wartości progowe wymagały sprawdzenia tożsamości swoich klientów; zakres tego typu postanowień należy również w miarę możliwości rozszerzyć w stosunku do wszystkich beneficjentów transakcji;

instytucje kredytowe i finansowe muszą przechowywać przez okres co najmniej 5 lat kopie dokumentów tożsamości lub informacje dotyczących wymaganych dokumentów tożsamości, jak również dowody i zapisy dodatkowe składające się z dokumentów lub ich kopii odnoszących się do transakcji, które mogą być wykorzystane w postępowaniu sądowym na mocy właściwego ustawodawstwa krajowego i które można wykorzystać jako dowody w przypadku jakiegokolwiek dochodzenia związanego z praniem pieniędzy;

w celu ochrony solidności i integralności systemu finansowego oraz przyczyniania się do walki z owym zjawiskiem należy zapewnić, aby instytucje kredytowe i finansowe ze szczególną uwagą sprawdzały każdą transakcję, która według nich, ze względu na swój charakter, wydaje się być szczególnie związana z praniem pieniędzy; w tym celu owe instytucje powinny zwracać szczególną uwagę na transakcje z państwami trzecimi, które nie stosują przepisów porównywalnych z przepisami ustanowionymi przez Wspólnotę, których celem jest zapobieganie procederowi prania pieniędzy, albo innych podobnych postanowień ustalonych przez organy międzynarodowe, a które zostały uznane przez Wspólnotę;

w tym celu Państwa Członkowskie mogą nakazać instytucjom kredytowym i finansowym dokonywanie zapisu, w formie pisemnej, wyników sprawdzania, jakie mają obowiązek wykonywać, oraz zapewnienie udostępnienia tychże wyników władzom odpowiedzialnym za starania dążące do wyeliminowania zjawiska prania pieniędzy;

ochrona systemu finansowego przed jego wykorzystaniem do celów prania pieniędzy jest zadaniem, które nie może być przeprowadzone przez władze odpowiedzialne za zwalczanie tego zjawiska bez współpracy z instytucjami kredytowymi i finansowymi oraz z ich władzami nadzorczymi; w tego rodzaju przypadkach należy uchylić tajemnicę bankową; obowiązujący system przymusowego powiadamiania o podejrzanych transakcjach, który zapewnia, że informacje są przekazywane wyżej wspomnianym władzom bez powiadamiania danych klientów, stanowi najbardziej skuteczny sposób prowadzący do osiągnięcia stanu wspomnianej współpracy; istnieje konieczność zapewnienia szczególnej klauzuli ochronnej, która zwalniałaby instytucje kredytowe i finansowe, ich pracowników i personel kierowniczy z odpowiedzialności za naruszenie ograniczeń dotyczących udostępniania informacji;

informacje, które są przekazywane władzom na mocy niniejszej dyrektywy, mogą być wykorzystane jedynie w związku ze zwalczaniem prania pieniędzy; Państwa Członkowskie mogą jednakże postanowić, że tego typu informacje mogą być wykorzystywane również w innych celach;

wprowadzenie przez instytucje kredytowe i finansowe procedur kontroli wewnętrznej oraz programów szkoleniowych w tym zakresie stanowi uzupełnienie, bez którego inne środki będące przedmiotem niniejszej dyrektywy mogłyby okazać się nieskuteczne;

ponieważ proceder prania pieniędzy może być prowadzony nie tylko poprzez instytucje kredytowe i finansowe, ale również w ramach innych grup zawodowych i rodzajów przedsiębiorstw, Państwa Członkowskie muszą rozszerzyć przepisy niniejszej dyrektywy, w całości lub w części w taki sposób, aby grupy zawodowe lub przedsiębiorstwa, których działalność może być w szczególności wykorzystywana do celów prania pieniędzy, również wchodziły w jej zakres;

jest sprawą istotną, aby Państwa Członkowskie miały szczególnie na uwadze zapewnienie skoordynowanych działań na terenie Wspólnoty w sytuacji, gdy istnieją wyraźne powody do podejrzeń, że pewne grupy zawodowe lub pewna działalność, w

przypadku których warunki ich wykonywania zostały ujednolicone na poziomie Wspólnoty, są wykorzystywane do celów prania pieniędzy;

skuteczność starań prowadzących do wykluczenia zjawiska prania pieniędzy zależy głównie od ścisłej koordynacji i ujednolicenia krajowych środków wdrażających niniejszą dyrektywę; tego rodzaju koordynacja i ujednolicenie, które są dokonywane w różnych organach międzynarodowych, w odniesieniu do Wspólnoty, wymagają współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją w ramach komitetu kontaktowego;

każde Państwo Członkowskie powinno przyjąć odpowiednie środki oraz w odpowiedni sposób karać za ich naruszenie, aby zapewnić pełne zastosowanie niniejszej dyrektywy,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Do celów niniejszej dyrektywy:

- „instytucja kredytowa” oznacza daną instytucję kredytową, według definicji zawartej w art. 1 tiret pierwsze dyrektywy 77/780/EWG ⁽¹⁾, ostatnio zmienionej dyrektywą 89/646/EWG ⁽²⁾, oraz obejmuje oddziały w rozumieniu tiret trzeciego tego artykułu, znajdujące się na terenie Wspólnoty, będące częścią instytucji kredytowych, które posiadają swoje siedziby na terenie państw nie należących do Wspólnoty,
- „instytucja finansowa” oznacza przedsiębiorstwo inne niż instytucja kredytowa, którego głównym przedmiotem działalności jest prowadzenie jednej lub więcej operacji, objętych numerami 2–12 i numerem 14 wykazu załączonego do dyrektywy 89/646/EWG lub spółkę ubezpieczeniową, której działalność została zarejestrowana zgodnie z dyrektywą 79/267/EWG ⁽³⁾, ostatnio zmieniona dyrektywą 90/619/EWG ⁽⁴⁾, w takim zakresie, że prowadzi ona działalność będącą przedmiotem tejże dyrektywy; definicja ta obejmuje pojęcie oddziałów znajdujących się na terenie Wspólnoty, będących częścią instytucji finansowych, które posiadają swoje siedziby na terenie państw nienależących do Wspólnoty,
- „pranie pieniędzy” oznacza wymienione poniżej umyślne postępowanie, dokonywane w celu:
 - konwersji lub przekazania mienia, ze świadomością, że pochodzi ono z działalności przestępczej lub z udziału w takiej działalności, celem ukrywania lub zatajania bezprawnego pochodzenia tego mienia, albo udzielania pomocy osobie, która bierze udział w takiej działalności, aby uniknęła ona prawnych konsekwencji tych działań,
 - ukrycia lub zatajania prawdziwego charakteru, źródła, miejsca przechowywania, przemieszczaniu, praw związanych z tym mieniem lub jego własnością, ze

świadomością, że źródłem tego mienia jest działalność o charakterze przestępczym lub udział w takiej działalności,

- nabycia, posiadania albo używania mienia, ze świadomością w momencie jego otrzymania, że mienie to pochodzi z działalności o charakterze przestępczym lub udział w takiej działalności,
- udziału, współdziałania w celu popełnienia, usiłowanie popełnienia, jak też pomocnictwo, nakłanianie, ułatwianie oraz doradzanie w przypadku czynów określonych w powyższych podpunktach.

Świadomość, zamiar lub cel wymagany jako element wyżej określonych czynów mogą być ustalane na podstawie obiektywnych przesłanek faktycznych.

Za pranie pieniędzy uważa się również działania, w ramach których uzyskano składnik majątkowy mający stać się przedmiotem prania pieniędzy, nawet jeżeli działania te prowadzono na terytorium innego Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego.

- „Mienie” oznacza wszelkiego rodzaju aktywa, materialne lub niematerialne, ruchome lub nieruchome oraz dokumenty prawne lub instrumenty uprawniające do korzystania z tego majątku albo odsetki od aktywów.
- „Działalność przestępcza” oznacza przestępstwo określone w art. 3 ust. 1 lit a) Konwencji wiedeńskiej oraz wszystkie inne typy działalności przestępczej określone do celów niniejszej dyrektywy przez każde Państwo Członkowskie.
- „Właściwe władze” oznaczają władze krajowe upoważnione na mocy ustawy lub aktu wykonawczego do nadzorowania instytucji kredytowych lub finansowych.

Artykuł 2

Państwa Członkowskie zapewnią, aby pranie pieniędzy zdefiniowane w niniejszej dyrektywie było zabronione.

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie zapewnią, aby instytucje kredytowe i finansowe, w razie nawiązania stosunków umownych, wprowadziły wymóg sprawdzania tożsamości swoich klientów poprzez okazanie właściwych dokumentów, szczególnie przy otwieraniu konta lub kont oszczędnościowych lub oferowania skrytek do przechowywania wartości majątkowych.

2. Wymogi dotyczące sprawdzania tożsamości będą również stosowane w przypadku każdej transakcji przeprowadzonej z klientami innymi, niż klienci określani w ust. 1, o ile przedmiotem jest suma o równowartości 15 000 ECU lub ją przekraczająca, bez względu na to, czy transakcja jest przeprowadzona jako pojedyncza operacja czy kilka operacji, które wydają się być ze sobą powiązane. Jeżeli suma nie jest znana w momencie przeprowadzania transakcji, instytucja, której transakcja dotyczy, dokona czynności identyfikacyjnych, gdy tylko zostanie powiadomiona o wielkości kwoty oraz ustali, iż wymieniona wartość progowa została osiągnięta.

⁽¹⁾ Dz.U. L 322 z 17.12.1977, str. 30.

⁽²⁾ Dz.U. L 386 z 30.12.1989, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 63 z 13.3.1979, str. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 330 z 29.11.1990, str. 50.

3. W drodze odstępstwa od ust. 1 i 2 wymogi dotyczące ustalenia tożsamości w związku z polisami ubezpieczeniowymi wystawianymi przez towarzystwa ubezpieczeniowe, w rozumieniu dyrektywy 79/267/EWG, które wykonują działalność mieszczącą się w zakresie wspomnianej dyrektywy, nie będą obowiązywały, jeżeli kwota lub kwoty okresowych składek, które mają być opłacone w danym roku, nie przekroczą bądź nie przekraczają kwoty 1 000 ECU albo jednorazowa składka wynosi 2 500 ECU lub mniej. Jeżeli stawka lub stawki okresowe, które mają być opłacone w danym roku jest lub są podwyższone w takim zakresie, że przekraczają wartość progową 1 000 ECU, ustalenie tożsamości klientów będzie wymagane.

4. Państwa Członkowskie mogą postanowić, że wymóg ustalenia tożsamości nie jest obowiązkowy w przypadku wpłaty na polisy ubezpieczeniowe związane z planem emerytalnym ustanowionym na mocy umowy o pracę albo innej działalności zawodowej ubezpieczonego, pod warunkiem że takie polisy nie zawierają klauzuli o odpłatnym zrzeczeniu się przez ubezpieczonego praw wynikających z polisy oraz nie mogą być użyte jako zabezpieczenie dla kredytu lub pożyczki.

5. W razie wystąpienia wątpliwości, czy klienci określani w powyższych ustępach działają na własny rachunek, albo gdy jest wiadome, iż nie działają oni na własny rachunek, instytucje kredytowe i finansowe podejmą odpowiednie środki mające na celu uzyskanie informacji dotyczącej prawdziwej tożsamości osób, na rzecz których działają ci klienci.

6. Instytucje kredytowe i finansowe przeprowadzają identyfikację, nawet gdy kwota transakcji będzie niższa od wskazanej wyżej wartości progowej, jeżeli istnieje podejrzenie prania pieniędzy.

7. Instytucje kredytowe i finansowe nie będą podlegały wymogom dokonywania identyfikacji określonym w niniejszym artykule, jeżeli ich klientem jest inna instytucja kredytowa albo finansowa, w rozumieniu niniejszej dyrektywy.

8. Państwa Członkowskie mogą postanowić, że wymogi identyfikacji w odniesieniu do transakcji określonych w ust. 3 i 4 są spełnione, jeżeli stwierdzi się, że kwota wynikająca z transakcji ma obciążyć rachunek otwarty w imieniu klienta w instytucji kredytowej, objętej niniejszą dyrektywą, w sposób zgodny z wymogami ust. 1.

Artykuł 4

Państwa Członkowskie zapewnią, aby instytucje kredytowe i finansowe przechowywały następujące dokumenty, które będą mogły być wykorzystane w charakterze dowodów w każdym dochodzeniu związanym z przypadkiem prania pieniędzy:

- w przypadku identyfikacji – kopię lub wypisy z wymaganych dowodów, przez okres co najmniej pięciu lat licząc od momentu zakończenia świadczenia usług na rzecz klienta,
- w przypadku transakcji – dowody i rejestry pomocnicze, składające się z oryginałów dokumentów lub kopii, które będą mogły być użyte w postępowaniach sądowych na mocy

odpowiednich ustawodawstw krajowych, przez okres co najmniej pięciu lat, licząc od momentu wykonania transakcji.

Artykuł 5

Państwa Członkowskie zapewnią, aby instytucje kredytowe i finansowe badały ze szczególną uwagą każdą transakcję, która ze względu na swój charakter, wydaje się w dużym stopniu wypełniać znamiona transakcji związanej z praniem pieniędzy.

Artykuł 6

Państwa Członkowskie zapewnią współpracę instytucji kredytowych i finansowych oraz ich dyrektorów zarządzających i pracowników z władzami odpowiedzialnymi za zwalczanie zjawiska prania pieniędzy:

- poprzez informowanie tych władz, z własnej inicjatywy, o każdym fakcie, który może wskazywać na dokonywanie prania pieniędzy,
- dostarczając na wniosek właściwych władz wszystkie niezbędne informacje, zgodnie z postępowaniem ustalonym przez odpowiednie ustawodawstwo.

Informacje określone w tiret pierwszym są przekazywane władzom odpowiedzialnym za zwalczanie zjawiska prania pieniędzy tego Państwa Członkowskiego, na którego terytorium znajduje się instytucja przekazująca informacje. Informacje są zwykle przekazywane przez osobę lub osoby wyznaczone przez instytucje kredytowe i finansowe, zgodnie z postępowaniem określonym w art. 11 ust. 1.

Informacje przekazywane władzom zgodnie z tiret pierwszym mogą być wykorzystane jedynie w związku ze zwalczaniem zjawiska prania pieniędzy. Państwa Członkowskie mogą jednak postanowić, że takie informacje mogą zostać również wykorzystane w innych celach.

Artykuł 7

Państwa Członkowskie zapewnią, aby instytucje kredytowe i finansowe wstrzymały wykonanie transakcji, w stosunku do których wiedzą bądź podejrzewają, że są one związane z praniem pieniędzy, do momentu powiadomienia władz określonych w art. 6. Władze te, na warunkach określonych przez ich krajowe prawodawstwo, mogą zarządzić niedokonywanie takiej operacji. Jeżeli w stosunku do takiej transakcji istnieje podejrzenie, iż pociągnie ona za sobą pranie pieniędzy i jeżeli wykonanie takiej transakcji nie może być powstrzymane w powyższym trybie albo gdy jest prawdopodobne, że udaremni to wysiłki wykrycia beneficjentów operacji, co do których podejrzewa się, iż mają one charakter prania pieniędzy, zainteresowane instytucje powiadomią władze natychmiast po dokonaniu transakcji.

Artykuł 8

Instytucje kredytowe i finansowe oraz ich dyrektorzy zarządzający i pracownicy nie powiadamiają klientów, których to dotyczy ani innych osób trzecich o przekazaniu informacji władzom, zgodnie z art. 6 i 7 lub o tym, że prowadzone jest dochodzenie dotyczące prania pieniędzy.

Artykuł 9

Jeżeli dyrektor zarządzający lub pracownik instytucji kredytowej lub finansowej ujawni w dobrej wierze władzom odpowiedzialnym za zwalczanie prania pieniędzy informacje określone w art. 6 i 7, nie będzie to stanowiło naruszenia jakiegokolwiek ograniczenia w zakresie ujawniania informacji, ustanowionego umownie lub nałożonego na mocy przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych oraz nie narazi to instytucji kredytowej lub finansowej, ich dyrektorów zarządzających i pracowników na jakikolwiek rodzaj odpowiedzialności.

Artykuł 10

Państwa Członkowskie zapewnią, że jeżeli w trakcie kontroli przeprowadzanej przez właściwe władze w instytucjach kredytowych lub finansowych albo w jakikolwiek inny sposób ujawnione zostaną fakty mogące stanowić dowód prania pieniędzy, powiadomione o tym zostaną władze odpowiedzialne za zwalczanie prania pieniędzy.

Artykuł 11

Państwa Członkowskie zapewnią, aby instytucje kredytowe i finansowe:

- 1) ustaliły odpowiednie reguły postępowania dotyczące kontroli wewnętrznej i sposobów przekazywania informacji w celu uprzedzenia i zapobiegania operacjom związanym z praniem pieniędzy;
- 2) podjęły odpowiednie środki, mające na celu upowszechnianie wśród swoich pracowników wiedzy o przepisach zawartych w niniejszej dyrektywie. Środki te obejmą udział odpowiednich pracowników w specjalnych programach szkoleniowych, mających na celu pomoc w rozpoznawaniu operacji mogących mieć związek z praniem pieniędzy, jak też poinstruowanie ich, jak należy postępować w takich przypadkach.

Artykuł 12

Państwa Członkowskie zapewnią, aby przepisy niniejszej dyrektywy zostały rozciągnięte w całości lub w części na te zawody i kategorie przedsiębiorstw, inne niż instytucje kredytowe i finansowe określone w art. 1, które są zaangażowane w rodzaje działalności, które szczególnie mogą być wykorzystywane do celów prania pieniędzy.

Artykuł 13

1. Ustanawia się Komitet Kontaktowy (zwany dalej „Komitetem”) pod egidą Komisji. Do jego zadań należy:

- a) ułatwienie, bez uszczerbku dla przepisów art. 169 i 170 Traktatu, zharmonizowanego wykonania niniejszej dyrektywy, poprzez regularne konsultacje dotyczące wszystkich problemów natury praktycznej wynikających z jej stosowania oraz z wymiany poglądów, które będą uważane za przydatne;
- b) ułatwienie konsultacji między Państwami Członkowskimi na temat bardziej rygorystycznych lub dodatkowych warunków i obowiązków, które mogą być określone na poziomie krajowym;
- c) doradzanie Komisji, w razie potrzeby, w zakresie wszelkich uzupełnień i zmian, które należy wprowadzić do niniejszej dyrektywy lub wszelkich innych dostosowań uznanych za konieczne, w szczególności w celu zharmonizowanego stosowania art. 12;
- d) badanie, czy dany zawód lub kategoria przedsiębiorstwa, powinny wchodzić w zakres art. 12, jeżeli ustalono, że taki zawód lub kategoria przedsiębiorstwa była wykorzystywana w danym Państwie Członkowskim do celów prania pieniędzy.

2. Ocena merytoryczna decyzji podjętych przez właściwe władze w sprawach indywidualnych nie będzie należała do zadań Komitetu.

3. W skład Komitetu wejdą osoby wyznaczone przez Państwa Członkowskie oraz przedstawiciele Komisji. Obsługę sekretarską zapewni Komisja. Przewodniczącym będzie przedstawiciel Komisji. Komitet będzie zwoływany przez przewodniczącego z jego własnej inicjatywy bądź na wniosek delegacji danego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 14

Każde Państwo Członkowskie podejmie odpowiednie środki w celu zapewnienia pełnego wprowadzenia w życie wszystkich przepisów niniejszej dyrektywy, w szczególności określi kary stosowane w przypadku naruszenia środków prawnych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy.

Artykuł 15

W celu uniemożliwienia prania pieniędzy Państwa Członkowskie mogą przyjąć lub utrzymać w mocy bardziej surowe przepisy w kwestiach objętych niniejszą dyrektywę.

Artykuł 16

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 1 stycznia 1993 r.

2. Przepisy te zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

3. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 18

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Artykuł 17

W razie potrzeby, po upływie okresu dwunastu miesięcy od daty 1 stycznia 1993 r. i co roku w ciągu co najmniej trzech kolejnych lat, Komisja sporządzi raport dotyczący wykonania niniejszej dyrektywy i przedstawi go Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 10 czerwca 1991 r.

W imieniu Rady

J.-C. JUNCKER

Przewodniczący